

Широката полутъмна стая, която служаше за приемна, вече гъмжеше отъ боляри и власти. Тамъ бѣха Търновскиятъ кефалия Церигъ, архиепископъ Васили, мжжътъ на по-малката Асѣнова сестра — властелътъ Драгомиръ, пресвитеритъ Власий Константинъ, боляритъ Сеславъ, Саца, Сергий, Стрѣзомиръ, и много други по-дребни велможи. Столници разнасяха върху сребърни подноси орѣхи, сушено месо и купи съ вино. Гърбомъ къмъ малкото тѣсно прозорче, стоеше единъ едъръ, плещестъ мжжъ. Белота се върѣ въ него.

— Петре! Кога пристигна? . . . извика изненаданъ князътъ и се спусна къмъ царския братъ — добре дошелъ...

— Снощи — отвърна Петъръ съ вѣчната си добродушна усмивка и прегърна стария си приятелъ.

Следъ като цѣлуна ръка на архиепископа, Иванко забеляза скрития враждебенъ погледъ, съ който го следѣше Сеславъ и неусѣтно се измъкна вънъ. Въ трема нѣмаше никой. Той се озърна и погледна нагоре къмъ дървената стълба. Една девойка премина бързо презъ площадката на горницата. Носѣше нѣкакви сгънати бѣли платна.

— Славо! — извика тихо болярътъ.

Момичето трепна, остави пеленитъ на една ракла и се спусна по стълбитъ.

— Иванко! — продума тя и несмѣло, нѣжно поглади коситъ му, надникна въ засмѣнитъ му очи — защо не идвашъ вече насамъ? Ти ме забрави . . .

Нѣкъде хлопна нѣкаква врата. Слава се дръпна отъ ржцетъ на боляра.

— Боже! Нѣкой иде.

— Не. Почакай. Нѣма никой — и той отново обгърна раменетъ ѝ, наведе устни къмъ лицето ѝ.

— Славо! Где се изгуби? Вика те царицата . . . се зачу отъ нѣкъде гласътъ на Зоя. — Какво правишъ?

Девойката отскочи уплашена, изтича нагоре, хвърли последенъ блестящъ вхоръ върху момъка и изчезна.

— Здравей, Иванко!

Болярътъ изтрѣпна. Въ записията си той не бѣше чулъ